

200700124/1.

Datum uitspraak: 23 mei 2007

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellant,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/11545 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 6 december 2006
in het geding tussen:**

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 februari 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 december 2006, verzonden op 7 december 2006, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 19 januari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Desgevraagd heeft de Minister van Buitenlandse Zaken bij brief van 10 april 2007 de aan het individuele ambtsbericht van 28 mei 2003 ten grondslag liggende stukken overgelegd en op de voet van artikel 8:29, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) verzocht te bepalen dat uitsluitend de Afdeling kennis mag nemen van bepaalde gedeelten daarvan.

Op 19 april 2007 heeft de Afdeling in een andere samenstelling beslist dat de verzochte beperking van kennisneming gerechtvaardigd is.

Bij onderscheiden brieven van 26 april 2007 en 7 mei 2007 hebben de Staatssecretaris van Justitie en appellant toestemming, als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb, verleend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

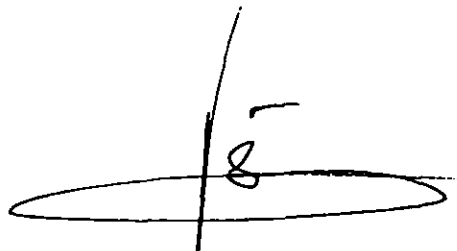
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 mei 2007

248-523.

Verzonden: **23 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/11545

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 6 december 2006

inzake

geboren op
van Nigeriaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. S.A.M. Fikken,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. Y.E.A.M. van Hal.

Procesverloop

Op 28 december 2001 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend.

Op 28 mei 2003 is door de Minister van Buitenlandse Zaken op verzoek van verweerder een individueel ambtsbericht uitgebracht.

Bij besluit van 6 februari 2006 is eisers asielaanvraag afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

Bij beslissing van 14 juni 2006 heeft de rechtbank op grond van artikel 8:29, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaald dat de beperking van de kennisneming van de aan het individueel ambtsbericht ten grondslag liggende stukken gerechtvaardigd is.

Partijen hebben de rechtbank toestemming gegeven, als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb, om mede op de grondslag van de niet openbaar gemaakte informatie uitspraak te doen.

Door verweerder is bij faxbericht van 24 november 2006 aan de rechtbank medegedeeld dat eiser bij besluit van 20 november 2006 in aanmerking is gebracht voor een reguliere

AWB 06/11545

2

verblijfsvergunning op grond van artikel 14 van de Vw 2000 onder de beperking "de vervolging van mensenhandel".

Bij faxbericht van 27 november 2006 heeft de gemachtigde van eiser te kennen gegeven het beroep tegen de weigering van een verblijfsvergunning asiel te handhaven.

De zaak is behandeld op de zitting van 5 december 2006, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. De rechtbank ziet zich allereerst geplaagd voor de vraag of eiser, ondanks de omstandigheid dat hij bij besluit van 20 november 2006 in aanmerking is gebracht voor een reguliere verblijfsvergunning, nog procesbelang heeft bij de beoordeling van het besluit tot weigering van een verblijfsvergunning asiel.
2. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat er ten gevolge van het verlenen van een reguliere verblijfsvergunning thans sprake is van een imperatieve afwijzingsgrond als bedoeld in artikel 30, eerste lid, aanhef en onder b van de Vw 2000 en dat eiser op het moment dat deze reguliere verblijfsvergunning niet wordt verlengd of ingetrokken alsnog om asiel kan vragen. Derhalve heeft eiser in de visie van verweerder geen belang meer bij het onderhavige beroep.
3. Namens eiser is daar tegenover gesteld dat de verlening van een reguliere verblijfsvergunning dateert van na het bestreden besluit tot afwijzing van eisers asielaanvraag. Eiser heeft wel degelijk nog een procesbelang bij het onderhavige beroep inzake de afwijzing van zijn asielaanvraag. De verleende reguliere verblijfsvergunning is zeer tijdelijk en eindig.
4. Met de gemachtigde van eiser stelt de rechtbank vast dat eiser in aanmerking is gebracht voor een reguliere verblijfsvergunning eerst nadat het thans in beroep voorliggende besluit tot afwijzing van eisers asielaanvraag reeds was gegeven. Derhalve moet worden vastgesteld dat de imperatieve weigeringsgrond, als door verweerder bedoeld, zich ten tijde van het bestreden besluit niet voordeed. Bovendien is het verblijfsrecht dat eiser ontleent aan de thans verleende reguliere vergunning slechts tijdelijk. Reeds in verband met de mogelijke aanspraken van eiser op een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd moet worden geoordeeld dat eiser nog steeds belang heeft bij de beantwoording van de vraag of verweerder aanleiding had moeten zien om hem met ingang van de datum van zijn asielaanvraag, te weten 28 december 2001, in aanmerking te brengen voor een verblijfsvergunning asiel.
5. Het vorenstaande brengt met zich dat thans aan de orde is de vraag of het besluit van 6 februari 2006, dat strekt tot afwijzing van eisers asielaanvraag, in rechte stand kan houden.
6. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - kort samengevat - het volgende aangevoerd.
Eiser was van 24 juni 2000 tot aan zijn vertrek uit Nigeria in december 2001 vakbondsleider bij de National Union for Food, Beverage en Tobacco Employees (UNFBTE), welke vakbond valt onder het Nigerian Labour Congress (LNC) in Ibadan. In verband met zijn activiteiten voor deze vakbond is eiser viermaal gearresteerd en gedetineerd, de eerste maal

AWB 06/11545

3

op 3 juli 2000. Tijdens zijn detenties is eiser telkens ernstig mishandeld. Na de eerste arrestatie zat eiser vier weken vast. In september 2000 werd eiser voor de tweede maal gearresteerd. Wederom werd eiser een maand vastgehouden. Door toedoen van zijn advocaat werd eiser na het betalen van een borgsom vrijgelaten. De derde arrestatie vond plaats in januari 2001. Ook toen werd eiser na een maand onder borgstelling vrijgelaten. Eiser kreeg bij zijn vrijlating te horen dat hij drie dagen later voor de rechtbank moest verschijnen. Omdat eisers advocaat de mogelijkheid aanwezig achtte dat eiser een levenslange gevangenisstraf zou worden opgelegd of ter dood zou worden veroordeeld, heeft deze voor eiser geld geregeld waarmee hij naar Benin kon vertrekken. Bij de grens werd eiser echter gearresteerd, naar het politiebureau van Lagos gebracht en vervolgens overgedragen aan de politie uit . Eiser mocht geen contact met zijn advocaat hebben. Eerst in oktober 2001 slaagde eiser erin, via een politieagent, zijn advocaat te waarschuwen en hem te spreken. Na oktober mocht eiser geen contact meer hebben met zijn advocaat. In december 2001 vernam eiser van een agent dat de beslissing was genomen om hem te executeren. Eisers naam kwam voor op een lijst van de federale regering. Na negen maanden detentie, op 16 december 2001, heeft een politieagent eiser geholpen om te ontsnappen, waarna eiser naar zijn advocaat is gegaan. Deze heeft geregeld dat eiser met hulp van een reisagent, zich noemende , via Ghana zijn land van herkomst kon verlaten. Eisers echtgenote is op diezelfde dag, 16 december 2001, gearresteerd.

7. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000. Verweerder heeft zich mede op grond van het individueel ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 28 mei 2003 op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve ongeloofwaardig is.

8. Eiser is daarentegen, kort samengevat, van mening dat verweerder hem ten onrechte het ontbreken van documenten heeft toegerekend. Voorts stelt eiser zich op het standpunt dat zijn asielrelaas wel op waarheid berust en betwist hij in dit verband de resultaten van het onderzoek, zoals deze zijn neergelegd in het hiervoor vermelde individueel ambtsbericht.

9. De rechtbank overweegt als volgt.

10. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

11. Verweerder heeft zich in de eerste plaats op het standpunt gesteld dat eiser geen documenten heeft overgelegd om zijn identiteit en nationaliteit te kunnen vaststellen. Wel

AWB 06/11545

4

heeft eiser een studentenkaart van de Edo State University te Ibadan overgelegd, doch dit document kan volgens verweerder niet worden gezien als identiteits- en/of nationaliteitsdocument, nu dit geen officieel door de overheid afgegeven document betreft. Bovendien heeft eiser zelf verklaard dat buiten de school de studentenkaart niet als identiteitsdocument kan worden gebruikt. Verder heeft verweerder overwogen dat eiser nimmer heeft getracht een document in de hier bedoelde zin aan te vragen dan wel te verkrijgen terwijl niet is gesteld noch gebleken dat eiser niet in staat en/of in de gelegenheid is geweest om bijvoorbeeld een paspoort aan te vragen. Verweerder volgt eiser niet in zijn betoog dat hij zich voorafgaand aan zijn vertrek niet tot de Nigeriaanse autoriteiten kon wenden om een paspoort aan te wenden, aangezien de door eiser gestelde detentie niet geloofwaardig wordt geacht.

12. Verweerder heeft er voorts op gewezen dat eiser geen enkel formeel dan wel indicatief bewijs heeft overgelegd om zijn reisroute te kunnen onderbouwen. Evenmin is het reisverhaal aannemelijk gemaakt door het afleggen van gedetailleerde en verifieerbare verklaringen. Verweerder stelt zich op het standpunt dat van iemand die stelt dat hij met een vliegtuig vanaf Ghana naar Nederland is gereisd in redelijkheid mag worden verwacht dat hij van deze reis een indicatief bewijs kan overleggen, zoals een boardingpas. De verklaring van eiser voor de beschreven gang van zaken, te weten dat de reisagent in het bezit was van de documenten wordt door verweerder als onvoldoende van de hand gewezen en dient geheel voor rekening en risico van eiser te komen. Verweerder acht niet aannemelijk dat een persoon die stelt van buiten de Europese Unie naar Nederland te zijn gevlogen geen enkel reisdocument in zijn bezit zou hebben gehad. Evenmin acht verweerder het aannemelijk dat eiser bij het binnenreizen van de Europese Unie niet persoonlijk een paspoort heeft moeten overhandigen bij de controle na aankomst op de luchthaven. Verweerder heeft in dit verband gewezen op het gestelde in de Vreemdelingencirculaire 2000, deel A2, hoofdstuk 2, waar wordt vermeld dat in beginsel iedereen wordt gecontroleerd die via een grensdoorlaatpost reist. Derhalve heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van documenten die zijn reisverhaal onderbouwen niet aan hem is toe te rekenen.

13. Voorts heeft verweerder overwogen dat eiser geen concrete informatie omtrent de gestelde reis van Nigeria naar Ghana heeft kunnen verstrekken. Zo weet eiser niet wat de naam is van de vrouw bij wie hij van 17 december 2001 tot en met 21 december 2001 heeft verbleven, via welke plaats of grensovergang hij Nigeria heeft verlaten en is hij niet op de hoogte van de naam van de plaats in Ghana waar hij vervolgens tot 23 december 2001 heeft verbleven noch weet hij de naam van de man bij wie hij toen verbleef. Verder heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat van een persoon die heeft verklaard per vliegtuig van Ghana naar Nederland te hebben gereisd, in alle redelijkheid verwacht mag worden dat hij omtrent deze reis informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken. Daarin is eiser niet geslaagd.

14. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op grond van het vorenoverwogene in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten hem niet kan worden toegerekend. Evenzeer heeft verweerder eiser in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat hij geen gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de gestelde reisroute. Derhalve is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

AWB 06/11545

5

15. Indien, zoals in casu het geval is, er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

16. Verweerder heeft zich aan de hand van het individueel ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 28 mei 2003 op het standpunt gesteld dat eisers asielrelaas ongeloofwaardig is bij gebreke van positieve overtuigingskracht. Verweerder heeft er op gewezen dat uit vorengenoomd ambtsbericht blijkt dat eiser reeds op 1 april 2001 Nigeria heeft verlaten waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de gestelde detentie van februari 2001 tot en met 16 december 2001, welke detentie nu juist de aanleiding zou zijn geweest voor eisers vertrek uit Nigeria. Bovendien blijkt uit het individueel ambtsbericht dat eiser over de dag van zijn gestelde ontsnapping - en daarmee samenhangend de gestelde arrestatie en detentie van zijn echtgenote - eveneens onjuiste verklaringen heeft afgelegd. Zo heeft eiser verklaard dat zijn echtgenote op de dag van zijn ontsnapping, te weten 16 december 2001, door de politie zou zijn gearresteerd en gedetineerd. Het individuele ambtsbericht wijst echter uit dat de echtgenote van eiser slechts een maal gearresteerd is geweest en één dag gedetineerd is geweest in het jaar 2000.

17. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser omtrent de gestelde ontsnapping op 16 december 2001 ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Eiser heeft hieromtrent verklaard dat een (onbekende) dienstdoende politieagent hem heeft geholpen te ontsnappen, aangezien hij niet tevreden was over bepaalde zaken en hij - net als eiser zelf - een Yoruba man was. Volgens verweerder valt niet in te zien dat een dienstdoende politieman op grond van deze redenen een dermate groot risico zou nemen om eiser te helpen ontsnappen. Verweerder acht daarbij van belang dat eiser ook heeft verklaard dat deze politieman hem een geheim document van de federale regering zou hebben laten zien waarop de namen van eiser en andere belangrijke personen vermeld stonden in afwachting van hun executie. Juist deze omstandigheid zou het risico voor deze politieagent aanzienlijk hebben vergroot en valt niet in te zien dat deze politieman een dermate groot risico zou hebben genomen.

18. Tot slot heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser omtrent de detentie slechts summiere verklaringen heeft afgelegd. Zo weet eiser slechts één naam van een medegedetineerde die samen met hem in dezelfde cel zou hebben gezeten. Volgens verweerder klemmt dit te meer nu eiser ook heeft verklaard dat in de cel steeds vijf of meer gedetineerden zouden hebben gezeten.

19. Eiser heeft de onderzoeksresultaten, zoals die blijken uit het individueel ambtsbericht, gemotiveerd betwist.

20. De rechtbank overweegt dienaangaande dat een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken omtrent de situatie in een land kan worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het ambtsbericht op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding - voor zover mogelijk en verantwoord - van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan mag verweerder bij de besluitvorming op de asielaanvraag van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij er

AWB 06/11545

6

concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan. Blijkens de uitspraak van de AbRS van 11 oktober 2002 (nr. 200204522/1, JV 2002/40) geldt dit eveneens voor een individueel ambtsbericht als het onderhavige.

21. Bij brief van 5 juni 2003 heeft verweerder aangegeven dat hij, na inzage te hebben gehad in de onderliggende stukken van het individueel ambtsbericht, tot de conclusie is gekomen dat het individueel ambtsbericht qua inhoud en qua procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is. Gelet op vaste jurisprudentie mag verweerder bij de besluitvorming op asielaanvragen van de juistheid van die informatie afgaan, tenzij er concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

22. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat de door eiser overgelegde verklaringen van zijn echtgenote en van zijn advocaat in het land van herkomst onvoldoende zwaarwegend zijn voor het oordeel dat er sprake is van concrete aanknopingspunten in de hiervoor bedoelde zin. Immers, zoals verweerder terecht heeft overwogen kan niet worden vastgesteld of deze documenten door enig bevoegde autoriteit zijn opgemaakt en afgegeven en kan voorts niet worden vastgesteld of deze documenten inhoudelijk juist zijn. Het betreft slechts niet nader onderzochte verklaringen die bovendien afkomstig zijn uit niet objectieve bronnen. Ook de door eiser overgelegde huwelijksakte en de brief van de UNHCR aan zijn advocaat in het land van herkomst brengen niet met zich dat verweerder bij zijn besluitvorming niet mocht uitgaan van het meervermelde individueel ambtsbericht. Immers, het huwelijk tussen eiser en zijn echtgenote wordt door verweerder in het geheel niet betwist en uit de brief van de UNHCR blijkt slechts dat deze organisatie aan eisers advocaat in Nigeria geen informatie over eiser heeft verstrekt.

23. Het door eiser ter nadere onderbouwing van zijn standpunt in beroep overgelegde krantenartikel uit de "Nigerian Tribune" van 11 april 2006, waaruit blijkt dat eiser door de politie wordt gezocht, leidt de rechtbank evenmin tot het oordeel dat verweerder zijn besluitvorming niet mocht baseren op het individueel ambtsbericht. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat het individueel ambtsbericht eisers werkzaamheden ten behoeve van de vakbond bevestigt, doch dat dit onverlet laat dat de gestelde detentie van februari 2001 tot en met 16 december 2001, die nu juist de aanleiding vormde voor eisers vlucht uit Nigeria, niet kan worden bevestigd. Daarbij merkt de rechtbank op dat het ontbreken van positieve overtuigingskracht ten aanzien van die gestelde detentie niet slechts voortvloeit uit de in het individueel ambtsbericht opgenomen verklaring van eisers echtgenote, inhoudende dat eiser Nigeria reeds op 1 april 2001 heeft verlaten. Uit het ambtsbericht blijkt immers ook dat deze detentie op geen enkele wijze kon worden achterhaald.

24. Nu de bevindingen, die zijn neergelegd in het individueel ambtsbericht, het asielrelaas van eiser op essentiële punten weerspreken en eiser er niet in is geslaagd om aan te tonen dat er sprake is van concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid of volledigheid daarvan is de rechtbank, marginaal toetsend, van oordeel dat verweerder voldoende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig te achten.

25. Verweerder heeft dan ook op goede gronden besloten om eiser niet in aanmerking te brengen voor toelating op een van de gronden bedoeld in artikel 29, eerste lid van de Vw 2000.

26. Het beroep is derhalve ongegrond.

AWB 06/11545

7

---

27. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

28. Beslist wordt als volgt.

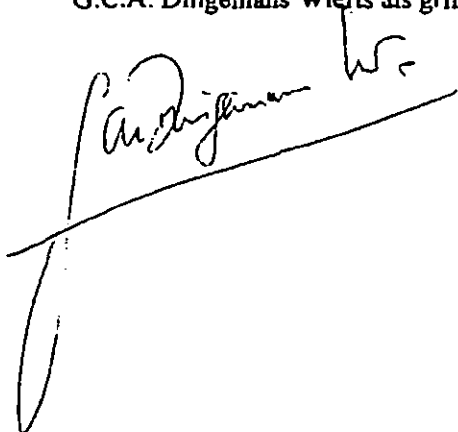
AWB 06/11545

8

Beslissing
De rechtbank,

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.H.B.M. Potters als rechter in tegenwoordigheid van
G.C.A. Dingemans Wierds als griffier en in het openbaar uitgesproken op 6 december 2006.

VOOR KOPIE KONFORM

De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 07 DEC. 2006

Van den Toorn c.s. Advocaten

Postbus 124, 4920 AC Made

Tel.nr. : 0162 - 68 39 50

Faxnr. : 0162 - 68 02 91

FAXBERICHT

Van : mr S.A.M. Fikken

Bestemd voor : Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken

Faxnummer : 070 - 365 13 80

Datum : 4 januari 2007

Aantal pagina's: 13 (inclusief deze pagina)

P3-A

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
14 JAN 2007	
ZAKEN	Uf
VER	
VERVOLG	SAR

Hoger beroepschrift in asielzaak

Appellant is _____, geboren op _____ en van
Nigeriaanse nationaliteit.

Appellant verblijft in het asielzoekerscentrum te (7433 RB) Schalkhaar, gemeente Deventer, aan de Frieswijkerweg 2 en heeft ten deze uitdrukkelijk domicilie gekozen te Made, gemeente Drimmelen, aan de Godfried Schalckenstraat 33, ten kantore van de advocaat en procureur mr S.A.M. Fikken, die door appellant bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van het onderhavige hoger beroep en bepaaldelijk is gevolmachtigd ten deze als gemachtigde voor appellant op te treden.

Verweerder is de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

Appellant stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch d.d. 6 december 2006, verzonden d.d. 7 december 2006, waarbij het beroep van appellant, ingesteld tegen het besluit van verweerder d.d. 6 februari 2006, ongegrond is verklaard. Appellant legt hierbij een afschrift van deze onder AWB-nummer 06/11545 gegeven uitspraak over.

Appellant kan zich met de in de bestreden uitspraak gegeven beslissing tot ongegrondverklaring van zijn beroep niet verenigen en voert daartegen de navolgende grief aan.

Grief

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 22 van de bestreden uitspraak, onder verwijzing naar de uitspraak van Uw afdeling van 11 oktober 2001 (nr. 200204522/1), geoordeeld dat de door appellant overgelegde verklaring van zijn echtgenote en van zijn advocaat in het land van herkomst, mr _____ onvoldoende zwaarwegend zijn voor het oordeel dat er sprake is van het bestaan van concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van de in het individuele ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 28 mei 2003 (DPV/AM-U30128.0087) neergelegde informatie.

Toelichting

Verweerder heeft zich aan de hand van voormeld individueel ambtsbericht van 28 mei 2003 op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van appellant ongeloofwaardig is bij gebreke van positieve overtuigingskracht. Ten deze van belang is dat verweerder dit standpunt uitsluitend baseert op het gegeven dat het asielrelaas van appellant op essentiële punten afwijkt van de door zijn echtgenote gegeven informatie zoals die is neergelegd in het individueel ambtsbericht onder de punten 6 en 8.

De rechtbank overweegt in rechtsoverweging 19 dat appellant de onderzoeksresultaten, zoals die blijken uit het individueel ambtsbericht, gemotiveerd heeft betwist middels het overleggen van de verklaring van zijn echtgenote en van mr _____

Vervolgens overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 22 dat deze beide verklaringen onvoldoende zwaarwegend zijn voor het oordeel dat sprake is van het bestaan van concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van de in het individuele ambtsbericht neergelegde onderzoeksresultaten omdat niet kan worden vastgesteld of de documenten waarin de verklaringen zijn neergelegd door enig bevoegde autoriteit zijn

opgemaakt en afgegeven en voorts niet kan worden vastgesteld of de documenten inhoudelijk juist zijn. Naar het oordeel van de rechtbank betreft het slechts niet nader onderzochte verklaringen die bovendien afkomstig zijn uit niet objectieve bronnen.

De rechtbank beschouwt derhalve – evenals verweerder – de echtgenote van appellant (alsmede ook mr) niet als een objectieve bron daar waar het haar in het overgelegde document neergelegde verklaring betreft.

Voor appellant werpt dit de vraag op hoe dit zich kan verhouden tot, en te rijmen valt met, het gegeven dat zijn echtgenote door rechtbank en verweerder wel als objectieve bron wordt aangemerkt daar waar het betreft haar verklaringen zoals die zijn neergelegd in het individueel ambtsbericht onder de punten 6 en 8; immers uitsluitend en alleen op deze door de echtgenote gegeven en in het individueel ambtsbericht neergelegde verklaringen is het asielrelaas van appellant ongeloofwaardig bevonden bij gebreke van positieve overtuigingskracht.

Het is derhalve tegenstrijdig om enerzijds hetgeen de echtgenote zou hebben verklaard bij het haar in het kader van het individueel ambtsbericht in het land van herkomst afgenomen interview als objectief en juist aan te nemen en, anderzijds, aan hetgeen zij andersluidend heeft verklaard in het nadien door appellant overgelegde document geen enkele betekenis of gewicht toe te kennen.

Mede in aanmerking nemend dat wegens het ontbreken van voldoende betrouwbaar referentiemateriaal verweerder niet met voldoende zekerheid uitspraak heeft kunnen doen over de echtheid van de door appellant overgelegde documenten waarin de verklaringen van zijn echtgenote en van mr zijn neergelegd en ook niet heeft kunnen vaststellen of deze door enig bevoegde autoriteit zijn opgesteld en afgegeven, had het uit oogpunt van zorgvuldigheid en gelet de op verweerder rustende onderzoeksplicht op de weg van verweerder behoren en dienen te liggen om, middels een door het Ministerie van Buitenlandse zaken in het land van herkomst uit te voeren vervolgonderzoek, nader te onderzoeken of de verklaringen ten overstaan

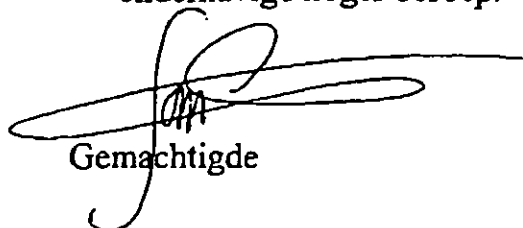
van de in de documenten genoemde autoriteiten zijn afgelegd, door deze autoriteiten opgesteld en afgegeven en inhoudelijk juist zijn.

Naar het oordeel van appellant had verweerder daartoe voorts moeten overgaan omdat in het individueel ambtsbericht onder punt 2 een essentieel onderdeel van zijn asielrelaas wordt bevestigd en het verder bevreemding wekt en van onzorgvuldigheid getuigt dat verweerder, zoals blijkt uit de brief d.d. 17 januari 2003, het Ministerie van Buitenlandse Zaken onder meer heeft verzocht in het land van herkomst met betrekking tot mr slechts te onderzoeken deze de gemachtigde van appellant is (hetgeen onder punt 7 van het individueel ambtsbericht wordt bevestigd) en het Ministerie van Buitenlandse Zaken niet heeft verzocht om bij mr informatie in te winnen over essentiële onderdelen uit het asielrelaas van appellant.

Gezien dat verder uit het door appellant overgelegde krantenartikel uit de "Nigerian Tribune" van 11 april 2006 blijkt dat hij door de politie in Nigeria wordt gezocht, heeft de rechtbank zich in redelijkheid niet op het standpunt kunnen stellen dat appellant er niet in is geslaagd het bestaan van concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van de in het individuele ambtsbericht neergelegde onderzoeksresultaten aannemelijk te maken.

Weshalve: appellant zich wendt tot Uw Afdeling met het verzoek bij de ten deze te geven uitspraak:

- a. de bestreden uitspraak te vernietigen;
- b. het door appellant in eerste aanleg ingestelde beroep tegen het besluit van verweerder d.d. 6 februari 2006 alsnog gegrond te verklaren;
- c. verweerder te veroordelen in de proceskosten van het beroep en het onderhavige hoger beroep.

Gemachtigde

Bijlage: afschrift bestreden uitspraak d.d. 06-12-2006